

1

„Ponáhľaj sa, Milla!“ zakričala Linnéa. „Azda si nemyslíš, že sa máme čas zohrievať donekonečna?“

Od kopy hnoja vidím padok*, kde sa Annie a Linnéa zohrievajú pred tréningom. Zožiera ma závišť. Annin Krabat skáče rád, uši vždy vystrčí dopredu, chvost mu krásne zaveje. Pri pohľade na blížiacu sa prekážku pookreje ako mladý žrebec, hoci inak je dosť lenivý.

Ani Dante nevyzerá zle, Linnéa je napriek tomu nervózna. V sedle sa jej to stáva často. Dante sa môže usilovať, koľko len chce, nikdy s ním nie je spokojná. A všetko je, samozrejme, jeho chyba. Nikdy by si nepriznala, že to možno len ona nie je dokonalá.

„Už idem!“ odpoviem.

Obriadit štyri kone chvíľu trvá a je to otrava. Vlhké seno je ťažké a fúrik s krivým kolesom sa ťažko riadi. Aj tak som rýchlo hotová, už mi stačí len do boxov naložiť nové seno a pozametať chodník. Hotovo. Nepoznám nikoho, kto by upratoval tak rád ako ja. No na druhej strane som často iná ako ostatní. Keď pozametám, rozbehnem sa k padoku.

„Dáš prekážku trochu nižšie?“ spýta sa Annie.

* Padok je ohrada pre kone.

„Samozrejme,“ prikývnem.

Všetky štyri prekážky sú od posledného tréningu nastavené na jeden meter. Znížim ich na sedemdesiat centimetrov. Sú ťažké, no zvládnem to aj sama.

Linnéa cvála k prvej. Dante zdvihne hlavu a zrýchli. Linnéa musí pritiahnúť uzdu.

„Neplaš sa!“ zakričí.

Linnéa nejazdí veľmi dobre, aspoň nie tak dobre, ako si sama myslí. Často sa pri skoku cez prekážku zakloní dozadu a má dosť nešikovné ruky. Samozrejme, že jej to nehovorím. Viem predsa, čo si môžem dovoliť. Linnéa by mi to určite neodpustila a už by mi nikdy nedovolila priblížiť sa k Dantemu. Ale často na to myslím. Najmä keď má jeden zo svojich zlých dní a nadáva na všetko.

V stajni ju každý poslúcha. Hoci v skutočnosti rozhoduje Marianne, keďže je jediná dospelá a stajňa patrí jej. No z nás detí je najdôležitejšia Linnéa. Annie je vždy na jej strane a ja takmer nemám právo sa k čomukoľvek vyjadrovať. Jednak som o rok mladšia, mám len trinásť rokov, no najmä preto, lebo ony dve majú svojich vlastných koníkov. Ja v stajni len pomáham, a tak som automaticky menejcenná.

No jedného dňa im ukážem. Tak som sa rozhodla a tak bude. Dúfam.

„Zdvihni zeleno-bielu,“ zakričí Linnéa.

Rýchlo ju poslúchnem. Rada ich sledujem, keď skáču. Ešte radšej by som, samozrejme, skákala aj ja, no Annie

s Linnéou ma nenechajú. Úplne im rozumiem. Ak raz budem mať vlastného koňa, za nič na svete ho nikomu nepožičiam. Bude môj, len môj. Nikto sa k nemu ani len nepriblíži.

Postupne všetky štyri prekážky zdvihnem na jeden meter. Dante aj Krabat skáču bez toho, aby o ne čo len zavadili. Dokonca aj Linnéa je spokojná a tľapká Danteho po krku.

Zacinkal jej mobil, vyloví ho z vrecka rýchlo, akoby po celý čas čakala len na niečiu esemesku. Odpíše a vopchá si telefón späť do vrecka. Líca sa jej pýria, oči zvláštne žiaria.

„Milla, postaráš sa mi dnes o Danteho?“ zakričí. „Ja sa musím ponáhľať.“

Ani nestihnem odpovedať, keď zoskočí a podá mi uzdu a prilbu. Vie, že nikdy neodmietnem zajazdiť si, nech je to čo len štvrt hodinka ľahkého klusania.

„Čo sa deje?“ začuduje sa Annie. „Na mňa nepočkáš? Veď sme chceli ísť domov na bicykli spolu.“

Sklamanie z nej priam kričí, no Linnéa len ľahostajne mykne plecom.

„Nemôžem ťa čakať. Prepáč.“

Rozbehne sa k stajni. Jazdecké nohavice jej sedia dokonale. Dáva si na takých veciach záležať. Nikdy si neoblečie ošúchané tepláky, ani široké rifle. Ani od prania vyťahané tričko. Annie za ňou dlho hľadá, no Linnéa sa ani neobzrie. Má plné ruky práce naprávaním účesu, ktorý jej zničila prilba. Na Annie už dávno zabudla. A na Danteho tiež.

Vyskočím do sedla a napravím si strmene. Linnéa má dlhšie nohy. Sedlo je ešte teplé. Vždy, keď sedím na koni, opája ma pocit dokonalého šťastia. Akoby ma stvorili pre konský chrbát. Najradšej by som v stajni aj bývala, no to, samozrejme, nemôžem urobiť Jožkovi.

S Annie prejdeme okolo lúky. Lístie už začína žltnúť. Všade vonia vlhká tráva a odchádzajúce leto. Kopytá sa zabárajú do zeme, po nočnom daždi je hlina krásne mäkká. Dante sa potí, Linnéa mu dala zabrať. Pohladkám mu červenohnedú hrivu. Inak gaštanov nemám až tak rada, no Dante s hustou hrivou a ofinou je zlatý. Krabat je ešte krajší. Má tmavohnedú, takmer čiernu farbu, štyri biele ponožky a hviezdičku na čele.

Zaškúlím na hodinky. Trištvrte na šesť. Už som mala byť doma. Jožko už určite vyhladol. Mohla by som ho naučiť zametať, aby chodil do stajne s nami. Vyzdvihla by som ho v škôlke cestou zo školy a priniesla mu na jedenie chlebíky. To by išlo.

„Určite jej písal Alex,“ zahundre Annie. „Bože, aké to bolo od nej nepekné.“

„Čo?“

Tak som sa zahĺbila do vlastných myšlienok, že som na Annie celkom zabudla. Prekvapene na mňa pozrie. Možno aj ona zabudla na mňa a len sa nahlas rozprávala sama so sebou. Tmavohnedé vlasy jej padajú na chrbát ako závoj. Rodičia si ju adoptovali z Vietnamu. Má krásne tmavohnedé oči v tvare mandlí.

„Čo si hovorila?“

„Vlastne nič,“ odvetila Annie. „Len ma hnevá, keď Linneá porušuje naše dohody. Je buchnutá do Alexa. Určite mala tak naponáhlo, lebo jej tú esemesku poslal on.“

„Ako môže byť doňho? Veď Alex je celkom mimo.“

Alex je deviatok, no do triedy takmer nechodí. Väčšinou len postáva s kamarátmi na chodbe. Majú len dve záľuby. Uťahovať si z nás siedmačiek a vystatovať sa tým, koľko toho cez víkend vypili. Aspoň dvakrát ho chytili, keď kradol v obchode, a niekedy na jar zmlátil jedného ôsmaka tak, že ho museli odviezť do nemocnice a piatimi stehmi mu zašit čelo. Jazvu mu vidieť doteraz.

„Je fešák,“ uzná jej Annie.

Ani sa nepokúšam oponovať. Mala by ísť k očnému. Alex nie je pekný. Má ľadové oči a vyholenú hlavu. Vyzerá ako skín.

„Ja sa nikdy do nikoho nebuchnem,“ poviem radšej.

„Aká si detinská,“ vybuchne Annie. „Každý sa skôr či neskôr do niekoho buchne.“

„Ja nie.“

Annie ma však už nepočúva. Čosi ťuká do svojho mobilu, nohami hojdá vo vetre. Neprekáža mi to, o niektorých veciach je lepšie nehovoriť. Na lásku neverím. Ľudia sa zaľúbia a narodí sa im deti. Potom sa odľúbia, začnú sa hádať a už sa im nechce starať o deti. Aký to má zmysel? Je oveľa lepšie zostať sám.

Vraciame sa domov. Vzduch je vlahný. O mesiac príde ozajstná jeseň, no ešte je leto. Sedlo vŕzga, Dante odoženie chvostom pár otravných múch. Vychutnávam si každý jeho krok. Annie sa na mňa pozrie a usmieva sa tak, až sa jej šikmé oči ligocú.

„Okefuješ aj Krabata? A pustíš ho do záhrady? Po-náhľam sa domov.“

Spomeniem si na Jožka a chcem povedať nie. Na druhej strane mi tá práca nepotrva viac než pár minút.

„Jasná vec,“ prikývnem.

Presne takú odpoveď odo mňa obe vždy čakajú. Vedia, že nikdy neodmietnem zostať dlhšie pri koňoch. Annie sa aspoň milo spýta, Linnéa udeľuje príkazy. Škrie ma to, no Linnéa iná nebude. Aby som si splnila sen, musím zaťať zuby a vydržať aj s tými, ktorí ma hnevajú.

Zastaneme pred stajňou a odsedláme kone. Annie dá Krabatovi pusu na nozdry a za hrst' ovsu.

„Tak idem!“ zakričí a zmizne vo dverách. Keď sa za ňou zabuchnú, konečne v stajni osamiem. Dievčatám nerozumiem. Nepochybujem, že majú svoje kone rady a záleží im na tom, aby o ne bolo postarané. No občas sa správajú, akoby ich práca v stajni len otravovala.

Pre mňa niet krajšieho miesta na zemi a vždy ma tu ovládne pocit absolútneho pokoja. Zavše si predstavujem, že celá stajňa aj všetky kone patria len mne. Zmestí sa do nej šesť koní. Dva boxy sú už niekoľko mesiacov prázdne,

odkedy si Annika svoje dva klusáky previezla do druhej stajne. Vtedy sa mi uľavilo. Oba boli zlostné a pokúšali sa hrýzť každého, kto im vošiel do cesty. Annika nebola o nič milšia. Väčšinou sa len sťažovala, na všetkom našla chybu. Ale aspoň nehrýzla.

A tak dva boxy celkom vzadu čakajú na nových nájomníkov. Vedľa nich stojí Krabat a Dante a vpredu pri dverách dva Mariannine polokrvníky. Veľký a hnedý Lucifer je drezúrový kôň. Na pohľad celkom obyčajný, no keď mu Marianne vyskočí do sedla, zmení sa na stelesnenú dokonalosť. Jej druhý kôň má rok a tiež z neho raz bude drezúrový kôň. Je tmavosivý, má čiernu hrivu aj chvost, hviezdičku na čele a je strašne zlatý. Volá sa Isidor, my ho však voláme Uhorka. Už si nepamätám dôvod, pretože to tak je.

Najprv poriadne očistím Danteho, potom Krabata. Vtedy sa otvoria dvere a dnu nazrie Marianne.

„Ahoj!“ zakričí. „Si tu sama?“

„Áno. Annie aj Linnéa sa ponáhľali domov.“

„Nechali všetku prácu na teba?“ usmeje sa Marianne. „Vieš, že ma to už ani neprekvapuje?“

„Vôbec mi to neprekáža,“ ubezpečím ju. „Kone mám predsa rada.“

Marianne sa na mňa prísne pozrie.

„Nenechaj sa využívať.“

Zavrtím hlavou, hoci vidím, že som Marianne nepresvedčila. Asi má sčasti pravdu, no zároveň sa celkom mýli.

Sama seba presviedčam, že v skutočnosti ja využívam ich – aj Marianne. Mám sen a budem zaň bojovať, nech sa deje čokoľvek.

Odkedy som videla svojho prvého koňa, viem, že im zasvätim svoj život. Nič iné neprichádza do úvahy. Na to, že mám trinásť rokov a nikdy som nechodila do jazdeckej školy, jazdím celkom dobre. To však vôbec nestačí. Raz budem jazdiť tak dobre ako Marianne, ba lepšie, najlepšie na svete! A budem sa starať o kone, ktoré nikto nechce, ktoré iní ľudia pokladajú za nebezpečné a bezcenné. Dám im šancu ukázať svetu svoju pravú tvár.

Na to, aby som si splnila sen, musím sa o koňoch naučiť všetko. Tato s mamou mi nikdy nekúpi koňa. Zostáva mi len možnosť pomáhať iným a presne to robím. Viem, že si to bude vyžadovať kopu driny, musím byť poriadne tvrdohlavá, no zvládnem to. Musím!

„Na čo myslíš?“ spýta sa Marianne.

„Na nič.“

Marianne je asi vo veku mojej mamy, no vyzerá aspoň o desať rokov mladšie. Akoby pochádzali z dvoch rozličných svetov. Mama je pri sebe, nie je celkom tučná, no celé telo má mäkké ako z cesta. Prsia jej visia, stehná sa jej dotýkajú. Vždy si oblieka priveľké tričká a nohavice na gumičku. Vraj je to pohodlné. Možno áno, no pekne to veru nevyzerá.

Marianne je vždy krásna. Všetky šaty akoby šili na ňu. Do stajne si väčšinou oblieka jazdecké nohavice a obtiah-

nuté pulóvre pod bundou. S plavými vlasmi zviazanými do chvosta vyzerá z diaľky ako tínedžerka. O maminom zvädnutom účese to nepovie nikto.

Marianne sa poobzerá po stajni.

„Krásne si tu upratala,“ pochváli ma. „Si ozaj šikovná.“

„Ďakujem.“

„Nie si hladná? Pozvem ťa na chlebík?“

Od obeda v škole som nič nejedla a v bruchu mi vyhrávajú všetci muzikanti. Dala by som modré z neba za chlebík v Marianninej kuchyni. Je u nej tak útulne, celý byt má krásny – vždy čistý a uprataný, vo vázach čerstvé kvety. Z pohovky sa výborne pozerá televízia. Pestrofarebné vaničky a huňatá deka, mäkká ako kožuštek malého kocúrka. Jasně, že by som išla, no musím myslieť na Jožka.

„Nestíham,“ odvetím. „Ponáhľam sa za bračekom.“

„Chápem,“ usmeje sa Marianne. „No tu máš aspoň odmenu.“

Podá mi päťstokorunovú bankovku. Rýchlo si ju strčím hlboko do vrečka.

„Ďakujem,“ zamrmlm.

Marianne sa smeje. Má biele, dokonale rovné zuby. Po plombách ani stopy.

„Ja ti ďakujem. Krásne sa mi tu o to staráš. Nevieš, čo by som si bez teba počala.“

Do líc mi vybehne červeň. Položím si čelo na Krabatov teplý krk, aby to Marianne nevidela.

„Cez víkend ťa budem učiť jazdiť na Luciferovi,“ navrholne Marianne. „Ak teda chceš.“

Či chcem? Nestáva sa to často, no chvíľa, keď mi Marianne dovoľí jazdiť na Luciferovi, je krásna ako Vianoce. Aspoň si myslím, že také majú Vianoce byť. Deň, keď sa plnia všetky sny a šťastie sa ani nedá zmerať.

„Áno,“ zašepkám. „Veľmi chcem.“

„Dohodnuté. V sobotu o deviatej?“

Prikývнем. Do soboty zostávajú tri dni. Tri dlhé dni.

Zo stajne to mám domov kúsok, aj tak sa však na bicykli zapotím. Občas si skontrolujem, či mi z vrečka nevypadli peniaze. Pri pizzerii odstavím bicykel. Krásne tu vonia, v žalúdku mi škvírka. Pripadám si bohatá. Môžem si z jedálneho lístka, zaliateho v plaste, vyberať, čo len chcem.

Najradšej mám celkom obyčajnú pizzu so syrom a šunkou. No Jožko ľúbi pizzu s grilovaným mäskom a omáčkou, a tak zoberiem takú. Pribalia mi aj malinovku a šalát, všetko si naložím do tašky a vyrazím. S nákladom to nejde ľahko, no napokon to zvládnem.